

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ІНСТИТУТУ ДАВНОСТІ У ПРАВІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНИ

THE ANALYSIS OF PARTICULARITIES OF THE INSTITUTE OF TIME LIMITATION IN THE INTELLECTUAL PROPERTY RIGHT

Литвин С.Й.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та цивільного процесу
Ужгородського національного університету*

Сухоребра Т.І.,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри права,
завідувач кафедри
Вінницького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету*

Киричук А.С.,

*кандидат педагогічних наук, доцент кафедри права
Вінницького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету*

Статтю присвячено розгляду проблем матеріально-правової природи давності. Характеристику інституту давності зроблено крізь призму особливостей предмету та методів правового регулювання права інтелектуальної власності в Україні.

Ключові слова: давність, строк, позовна давність, інтелектуальна власність.

Статья посвящена рассмотрению проблем материально-правовой природы давности. Характеристика института давности рассмотрена сквозь призму особенностей предмета и методов правового регулирования права интеллектуальной собственности в Украине.

Ключевые слова: давность, срок, исковая давность, интеллектуальная собственность.

The article is devoted to the consideration of the problems of the material and legal nature of time limitation in right. The characteristics of the institute of time limitation are examined through the prism of the features of the subject and methods of legal regulation of intellectual property right in Ukraine.

Key words: prescription, term, limitation of actions, intellectual property.

Постановка проблеми. Можливість фіксування та відліку часу забезпечує людству його ефективне сприйняття. Питання дослідження способів сприйняття і відліку часу порушувалися у працях істориків, філософів, культурологів, правознавців. Однак категорії часу належить особлива роль у регулюванні суспільних правовідносин, оскільки вона напряму пов'язана із темпоральним буттям права і формалізацією часу за допомогою права.

Стан опрацювання. Проблемам темпоральних аспектів у сфері сучасної юриспруденції присвячені праці українських та іноземних правників Х. Бехруз, Т. Вахоневої, І. Волк, Р. Гаврилюка, К. Жоль, Т. Журавльової, Е. Ісаєвої, В. Исакова, О. Красавчикова, С. Максимова, І. Новицкого, Ю. Оборотова, С. Погребняк, О. Пушняк, Г. Сучкової, Т. Тенилової, А. Тилле та ін.

Метою статті є дослідження специфіки інституту давності в регулюванні права інтелектуальної власності України.

Виклад основного матеріалу. Залежно від співвідношення характеру відліку часу з його призначенням і суб'єктом, суспільством використовуються сім способів, які можуть у тих або інших варіантах співіснувати і доповнювати один одного:

1) *відсутність* будь-якого відліку – коли у цьому немає потреби або з погляду недорозвинених індивідів;

2) *фенологічний календар* використовується людьми, які безпосередньо залежать від природи, з метою пристосування до її явищ (найчастіше використовується у природоресурсному і житловому праві, коли йдеться про сезони, пори року);

3) *циклічний календар* фіксує повсякденні події і є властивим людям із родовою свідомістю (використовується практично у всіх галузях права, тиждень і місяць згадуються у значній кількості правових актів);

4) *«жива хронологія»* фіксує історичні події у межах одного покоління – поки жива пам'ять про подію – в умовах переходу від стабільного стану до динамічного (за її допомогою встановлюється рік прийняття нормативного акта, по-друге, фіксуються у часі юридичні факти, наприклад, в Україні номер закону містить вказівку на скликання Верховної Ради, хоча і не вказується рік її легіслатури);

5) *лінійний відлік* використовується практиками для політичних і ділових цілей, коли відлік ведеться від конкретної дати (за її допомогою встановлюються точні дати таких юридичних фактів, як укла-

дення договору, народження людини тощо. Лінійний час вимірюється у два основних способи – хронологічний і хронометричний. З погляду хронології, час – це послідовність певних точок («моментів часу»), а з позиції хронометрії, він є деякою тривалістю. В юридичній сфері ці способи виміру часу позначаються через поняття «термін» і «строк»);

б) *квантування часу* застосовується вченими-теоретиками з метою аналізу і синтезу послідовних явищ (у кримінальному праві під час розслідування злочину має значення, що саме і коли було вчинено; важливим є встановлення послідовності подій, оскільки інакше неможливо встановити причинний зв'язок між діями та суспільно небезпечними наслідками у злочинах із матеріальним складом);

г) *релятивний (відносний) час* використовується під час досліджень правової свідомості, в яких важливим є визначення ставлення особистості і суспільства до часу (відчуття темпу часу). Так, на вибір людиною варіанту поведінки в конкретній ситуації може вплинути її суб'єктивне сприйняття поточного моменту часу, коли може бути встановлено, що об'єктивно-протиправна поведінка людини є наслідком неадекватного, прискореного або уповільненого сприйняття нею часу, а це варто взяти до уваги під час оцінювання такої поведінки і винесення із цього приводу правозастосовного рішення [1, с. 46–51].

У сфері сучасної юриспруденції використовуються практично всі способи відліку, окрім першого, коли відлік часу відсутній.

Особливо важливим аспектом характеристики темпорального прояву правового буття є аналіз співвідношення часу та правової реальності. Під правовою реальністю розуміється особливий автономний світ права із своїми тенденціями, логікою функціонування й розвитку, що включає самостійні різновиди буття права: нормативну (інституціональну) реальність, реальність правосвідомості, реальність правової поведінки [2, с. 147–148].

Конкретизація правового часу може здійснюватися за допомогою понять тривалості, послідовності, ритму, темпу, що сутнісно пов'язані з категорією становлення, яка розцінюється як основа темпоральності.

Реальний час вимірюється звичайними календарними величинами, а календарний час може бути використаний у системі шести категорій: датування, тривалості, повторюваності, одночасності, послідовності, своєчасності [3, с. 47].

Із позиції нашого дослідження важливим є аналіз категорій датування, тривалості та своєчасності.

1. *Датування* – це визначення місця у календарній часовій шкалі, за допомогою чого робиться акцент на моменті, коли відбулася та або інша подія/подія. Датування виявляється через застосування астрономічного часу у правовій реальності (роки, місяці, доби). Це первинна часова категорія, оскільки за допомогою датування фіксуються події минулого, теперішнього і майбутнього, вимірюється їхня тривалість, визначаються відносини послідовності або одночасності.

2. *Тривалість* виявляється у часовій протяжності (строку) від початку дії, події до її завершення, досягнення конкретного результату. Вона необхідна для знаходження часових меж правових дій, які можуть бути як визначеними, так і невизначеними, а також для встановлення юридично значимих фактів.

3. *Своєчасність* є конструкцією, за допомогою якої задається темп людської діяльності. Поняття «своєчасність» з'явилося в законодавстві як відповідь на потребу в обліку перцептуального часу, тобто використання досвіду минулого для сьогодення і майбутнього.

Зважаючи на вищевикладене, постає питання про дію правової норми у часі. Час може бути розглянутий із точки зору хронології або хронометрії. В основі хронологічного обліку лежить момент часу, в основі хронометричного – тривалість часу.

Хронологія і хронометрія мають місце під час визначення часових меж дії права, але набагато більшого поширення вони набувають у сфері правового регулювання, тобто безпосереднього впливу права на суспільні відносини [4, с. 221]. Тому, якщо для хронології має значення конкретний момент часу, для хронометрії властивим є вимірювання часу тривалості якої-небудь дії, бездіяльності або події.

Особливого значення ці аспекти набувають у сфері правового регулювання і проєктуються на два основних поняття – «строк» та «термін».

Академічне розуміння поняття «строк» зводиться до встановленого, визначеного для кого-, чого-небудь відрізка часу або до встановленого, призначеного часу, моменту [5, с. 785]. Поняття ж «термін» було запозичене із середньолатинської мови, де слово “terminus” означало «прикордонний (межовий) знак; закінчення, кінець, межа» [6, с. 554].

Українське законодавство використовує обидва ці поняття у первісних значеннях. Так, у ст. 251 ЦК України 2003 р. було надано їхнє офіційне тлумачення: «строком» є певний період у часі, зі спливом якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення; «терміном» – певний момент у часі, із настанням якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення. При цьому ст. 252 ЦК України зазначає, що «строк» визначається роками, місяцями, тижнями, днями або годинами, а «термін» – календарною датою або вказівкою на подію, яка має неминуче настати [7].

Як зазначалося вище, зважаючи на матеріально-правовий аспект аналізу інституту давності у нашій статті, важливим буде з'ясування особливостей таких категорій, як датування, тривалість та своєчасність у проєкції на особливу підгалузь цивільного права – право інтелектуальної власності.

Відповідно до міжнародних конвенцій, результати інтелектуальної діяльності уже давно поділяють на дві основних групи: твори літератури і мистецтва, або літературно-художню власність, і технічні творчі витвори, або промислова власність. Тому і поділяють творчість на літературно-художню і науково-технічну. Зазначені групи видів творчості об'єднували й об'єднують широке коло окремих видів інтелектуальної, творчої діяльності.

Право інтелектуальної власності, згідно з ч. 1 ст. 418 ЦКУ, є правом особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений Цивільним кодексом України та іншим законом. Інакше кажучи, правом інтелектуальної власності є сукупність правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері створення, оформлення, використання й охорони результатів інтелектуальної діяльності людей.

До об'єктів інтелектуальної власності Цивільний кодекс України відносять результати інтелектуальної діяльності (літературні та художні твори, комп'ютерні програми, компіляції даних (бази даних), виконання, фонограми, відеограми, передачі (програми) організацій мовлення) та результати науково-технічної творчості та прирівняні до них, а саме:

- наукові відкриття;
- винаходи, корисні моделі, промислові зразки;
- компонування (топографії) інтегральних мікросхем;
- раціоналізаторські пропозиції;
- сорти рослин, породи тварин;
- комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення;
- комерційні таємниці.

В усіх суб'єктах права інтелектуальної власності виникають права, які прийнято поділяти на дві основних групи: особисті немайнові права і майнові права на об'єкти інтелектуальної власності.

Особисті немайнові права належать автору, незалежно від його майнових прав, і зберігаються за ним у разі переходу його майнових прав на результати інтелектуальної діяльності до іншої особи (ч. 1–2 ст. 423 ЦКУ). Але варто мати на увазі, що суб'єктам прав на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг належать стосовно цих засобів лише майнові права (ст. 464). Право визнаватися автором результату інтелектуальної діяльності (право авторства) є особистим немайновим правом і може належати тільки тій особі, творчою працею якої створено цей результат інтелектуальної діяльності.

Чинне законодавство України про інтелектуальну власність наділяє суб'єктів права виключними правами на об'єкти інтелектуальної власності. Суб'єкту майнових прав на результати інтелектуальної діяльності або засоби індивідуалізації належить виключне право правомірно використовувати цей об'єкт інтелектуальної власності на свій розсуд у будь-якій формі та у будь-який спосіб (ч. 1 ст. 424 ЦКУ).

Використання іншими особами об'єктів інтелектуальної власності, щодо яких їх правоволодільцеві належить виключне право, допускається тільки з дозволу суб'єкта цього права.

Чинне законодавство містить способи захисту інтелектуальної власності. Закон України «Про авторське право і суміжні права» захисту авторського права і суміжних прав присвячує спеціальний розділ V, який містить 4 статті. Зазначений Закон

проголошує, що авторські права і суміжні права, у разі їх порушення, захищаються в порядку, встановленим адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством [8].

Будь-яке відтворення, поширення та інше використання, а також ввезення в Україну без дозволу осіб, які мають авторське право і суміжні права, примірників творів (зокрема комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, програм мовлення є порушенням авторського права і суміжних прав, що є підставою для судового захисту. Примірники творів, фонограм, відеограм, виготовлених і поширених із порушенням авторського права і суміжних прав, визнаються контрафактними [8].

Закон про авторське право передбачає цивільно-правові способи захисту авторського права і суміжних прав. Використання чужого твору без договору з особою, що має авторське право і суміжні права, недотримання умов використання твору і об'єктів суміжних прав, порушення особистих немайнових і майнових прав осіб, що мають авторське право і суміжні права, захищаються в судовому порядку судом.

Закон України про авторське право передбачає таку цивільно-правову відповідальність за порушення авторського права і суміжних прав [3]:

- особи, що мають авторське право або суміжні права, можуть вимагати: відшкодування збитків, заподіяних їм порушенням авторського права і суміжних прав, включаючи упуущену вигоду;
- вилучення і спрямування на їх користь доходу порушника, одержаного ним внаслідок порушення авторського права або суміжних прав, замість відшкодування збитків;
- виплати компенсації, що визначається судом, у розмірі від 10 до 50 000 мінімальних заробітних плат, встановлених законодавством України, замість відшкодування збитків або стягнення доходу.

Важливим є питання з'ясування поняття давності у праві інтелектуальної власності. У першу чергу, воно пов'язане із поняттям чинності особистих та майнових прав суб'єктів права.

Відповідно до норм Цивільного кодексу України встановлені такі строки чинності майнових прав інтелектуальної власності:

- строк чинності майнових прав інтелектуальної власності спливає через 70 років, що відраховується з 1 січня року, наступного за роком смерті автора чи останнього співавтора;
- строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на виконання спливає через 50 років, що відраховується з 1 січня року, наступного за роком здійснення першого запису виконання, а за відсутності такого запису – з 1 січня року, наступного за роком здійснення виконання;
- строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на фонограму, відеограму спливає через 50 років, що відраховуються з 1 січня року, наступного за роком її опублікування, а за відсутності такого опублікування, протягом 50 років від дати її вироблення – з 1 січня року, наступного за роком вироблення фонограми, відеограми;

– строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на передачу (програму) організації мовлення спливає через 50 років, що відраховуються з 1 січня року, наступного за роком її першого здійснення.

Майнові права на винахід, корисну модель та промисловий зразок, компоновання інтегральних мікросхем, на сорти рослин і породи тварин мають певну специфіку, про що йдеться у відповідних розділах Цивільного кодексу України.

Цивільним кодексом України, законами України про інтелектуальну власність можуть бути передбачені випадки дострокового припинення майнових прав інтелектуальної власності, крім того, власник охоронного документа на об'єкт інтелектуальної власності може сам відмовитись від своїх прав на такий об'єкт.

Згідно зі ст. 425 ЦКУ, авторське право діє протягом усього життя автора і 70 років після його смерті та строк дії авторського права закінчується через 70 років після того, як твір було оприлюднено, якщо взятий автором псевдонім не викликає сумніву щодо особи автора або якщо авторство твору, оприлюдненого анонімно або під псевдонімом, розкривається не пізніше ніж через 70 років після оприлюднення твору.

Авторське право на твори, створені у співавторстві, діє протягом життя співавторів і 70 років після смерті останнього співавтора. Право авторства на твори останнього реабілітованих авторів діє протягом 70 років після їх реабілітації.

Автору та іншій особі, яка має авторське право, належить виключне право надавати іншим особам дозвіл на використання твору будь-яким одним або всіма відомими способами на підставі авторського договору.

Право на твір, вперше опублікований протягом 30 років після смерті автора, діє протягом 70 років від дати його правомірного опублікування. Будь-яка особа, яка після закінчення строку охорони авторського права щодо неоприлюдненого твору вперше його оприлюднює, користується захистом, що є рівноцінним захисту майнових прав автора. Строк охорони цих прав становить 25 років від часу, коли твір був вперше оприлюднений. Строк дії авторського права після смерті автора і строки, встановлені частинами третьою - сьомою цієї статті, починаються від дня смерті автора чи з дня настання подій, передбачених у зазначених частинах, але відраховуються з 1 січня року, наступного за роком смерті чи роком, в якому відбулася зазначена подія [3].

Позови про захист авторського права і (або) суміжних прав пред'являються до суду за загальними правилами підсудності, недотримання яких тягне за собою повернення заяви позивачу, про що постановляється ухвала. Повернення позовної заяви не перешкоджає повторному зверненню із заявою до належного суду.

Відповідно до ч. 4 ст. 151 ЦПК (1618-15) та ч. 3 ст. 53 Закону № 3792-ХІІ (3792-12), за заявою зацікавленої особи суд може забезпечити позов до подання позовної заяви з метою запобігання порушення

авторського права і (або) суміжних прав. При цьому до заяви мають бути додані документи та докази, які підтверджують, що саме заявник є суб'єктом відповідного права і що його права можуть бути порушені у разі невжиття заходів забезпечення позову.

При цьому ст. 53 Закону № 3792-ХІІ (3792-12) встановлено інший строк подання позовної заяви у разі вжиття заходів забезпечення позову до його пред'явлення (15 днів, а не 10 днів згідно зі ст. 151 ЦПК) (1618-15).

Майнові права виконавців охороняються протягом 50 років від дати першого запису виконання.

Особисті немайнові права виконавців, передбачені ч. 1 ст. 38 цього Закону, охороняються безстроково. Права виробників фонограм і відеограм охороняються протягом 50 років від дати першого опублікування фонограми (відеограми) або їх першого звукозапису (відеозапису), якщо фонограма (відеограма) не була опублікована протягом зазначеного часу [3].

Організації мовлення користуються наданими цим Законом правами протягом 50 років від дати першого публічного сповіщення передачі.

Закінчення строків захисту суміжних прав настає 1 січня року, наступного за роком, в якому закінчилися передбачені цією статтею строки захисту. До спадкоємців виконавців і правонаступників виробників фонограм і відеограм та організацій мовлення переходить право дозволяти чи забороняти використання виконання, фонограм, відеограм, публічні сповіщення, а також право на одержання винагороди у межах встановленого цією статтею строку. У разі, якщо відповідач по справі порушення авторського права і (або) суміжних прав відмовляє у доступі до необхідної інформації чи не забезпечує її надання у прийнятний строк, перешкоджає у здійсненні судових процедур, або з метою збереження відповідних доказів щодо інкримінованого порушення, особливо у випадку, коли будь-яке відстрочення може завдати непоправної шкоди особі, яка має авторське право і (або) суміжні права, або коли є очевидний ризик того, що доказ буде знищено, суд або суддя одноособово мають право за заявою заявника застосувати тимчасові заходи до пред'явлення позову або до початку розгляду справи за участю іншої сторони (відповідача) шляхом [8]:

– винесення ухвали про огляд приміщень, в яких, як припускається, відбуваються дії, пов'язані з порушенням авторського права і (або) суміжних прав;

– накладення арешту і вилучення всіх примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), записаних виконаць, фонограм, відеограм, програм мовлення, щодо яких припускається, що вони є контрафактними, засобів обходження технічних засобів захисту, а також матеріалів і обладнання, що використовуються з метою їх виготовлення і відтворення;

– накладення арешту і вилучення рахунків та інших документів, які можуть бути доказом вчинення дій, що порушують або створюють загрозу порушення (чи підтверджують наміри вчинення

порушення) авторського права і (або) суміжних прав.

Заява про застосування тимчасових заходів розглядається тільки за участю заявника у дводенний строк з дня її подання.

На відміну від об'єктів авторського права, винаходи, корисні моделі і промислові зразки як рішення практичних завдань можуть повторюватися, створюватися у різний спосіб незалежно один від одного. Тому їх правова охорона припускає формалізацію в законі певних ознак, дотримання спеціального порядку визначення пріоритету, перевірку новизни і встановлення особливого режиму використання.

Патентне право (право промислової власності) забезпечує другу частину об'єктів творчості (складову частину інтелектуальної власності), не менш важливу, ніж перша його частина (духовна творчість). Варто брати до уваги, що в умовах ринкової економіки як перші об'єкти (духовної творчості), так і другі (науково-технічної творчості) виступають товаром.

Патентне право ми визначаємо як сукупність норм, що регулюють майнові й особисті немайнові відносини, які виникають у зв'язку з використанням авторства на винаходи, корисні моделі і промислові зразки, з охороною прав на винаходи, корисні моделі і промислові зразки, установленням режиму використання цих об'єктів, матеріальним і моральним стимулюванням, а також захистом прав авторів і патентовласників.

Об'єктами патентного права є винаходи, корисні моделі і промислові зразки, яким надається правова охорона, що не суперечить суспільним інтересам, принципам гуманності і моралі та відповідає умовам патентоздатності.

До джерел патентного права належить Конституція України (ст.ст. 41, 54), ЦКУ, Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на промислові зразки». До джерел патентного права відносять також міжнародні угоди, зокрема Паризьку конвенцію з охорони промислової власності (1883 р.), Євразійську патентну конвенцію (1995 р.).

Спори, пов'язані з порушенням прав та інтересів патентовласників, розв'язуються судом у порядку, встановленому чинним законодавством України. Так, суди, відповідно до їх компетенції, розглядають спори про:

- авторство на промисловий зразок;
- встановлення власника патенту;
- порушення майнових прав власника патенту;
- укладання та виконання ліцензійних договорів;
- право попереднього користування;
- винагороду автора;
- компенсації.

Термін дії патенту на винахід діє 20 років, без повторної можливості продовження. Виключенням може бути термін дії патенту, де об'єктом винаходу є лікарський засіб, засіб захисту тварин, засіб захисту рослин. У цьому випадку термін дії патенту на винахід в Україні може бути продовжений ще на 5 років.

Патенти на нові сорти рослин діють протягом 20 років із дня надходження заявки до Установи, строк дії може бути продовжено Установою, але не більш як на 10 років. Патент на промисловий зразок видається на 10 років від дати подання заявки до Установи і продовжується Установою за клопотанням власника патенту, але не більш як на п'ять наступних років.

Строк позовної давності у забезпечені права на патент становить 10 років із дня правопорушення.

Висновки. Таким чином, норми, що регулюють питання позовної давності у праві інтелектуальної власності, мають низку особливостей, пов'язаних зі специфікою предмету правового регулювання (інтелектуальна діяльність), суб'єктивним складом правовідносин (творець/автор, колектив авторів і т.п.), строками чинності особистих та майнових прав учасників правовідносин у сфері права інтелектуальної власності.

Отже, з огляду на істотне значення інтелектуальної діяльності і, особливо, її результатів для соціально-економічного розвитку будь-якого суспільства попит на неї також інтенсивно зростає. Вона часто стає об'єктом неправомірних дій, зловживання, недозволеного використання, тому потребує надійної і ефективної правової охорони. Поняття «давності» у праві інтелектуальної власності, у першу чергу, пов'язане із поняттям чинності особистих та майнових прав суб'єктів права інтелектуальної власності, хоч і не виключає, за певних умов, застосування загальноприйнятих у цивільному праві строків чинності прав інтелектуальної власності та позовної давності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Оборотов І.Г. Темпоральні грані права: [Монографія] / І.Г. Оборотов. – Миколаїв: ТОВ «Фірма «Іліон», 2009. – 230 с.
2. Максимов С.И. Правовая реальность: опыт философского осмысления / С.И. Максимов. – Х. : Право, 2002. – 328 с.
3. Петров Г.И. Фактор времени в советском праве / Г.И. Петров // Правоведение. – 1982. – № 6. – С. 46–51.
4. Бергель Ж.-Л. Общая теория права / Ж.-Л. Бергель. – М. : Nota bene, 2000. – 574 с.
5. Словник української мови: У 11 т. / Редкол. І.К. Білодід (голова) та ін. – К. : Наукова думка, 1978. – Т. IX. – 918 с.
6. Етимологічний словник української мови: у 7 т. / Редкол. О.С. Мельничук (голов. ред.) та ін. – К.: Наукова думка, 1983. – Т. 5. – 706 с.
7. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
8. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3792-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>.